

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Jana Čížka v právní věci žalobců **a) V. S.**, a **b) A. S.**, oba bytem S. 1722, R., zastoupených JUDr. Michalem Špírkem, advokátem se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) J. B.** bytem K. 1920, R., zastoupeného obecným zmocněncem P. H., bytem M. 1725, R., **2) K. B.**, bytem K. 1920, R., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba žalobkyně b) **s e o d m í t á.**
- II.** Žaloba žalobce a) **s e z a m í t á.**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V.** Žalobkyni b) **s e v r a c í** soudní poplatek za podání žaloby ve výši **3.000,- Kč**, který bude vyplacen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 6. 8. 2014 se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „stavební

úřad“) ze dne 10. 3. 2014, č. j. MURA/10935/2014, kterým byla žalobcům uložena povinnost odstranit část stavby plotu na pozemku p.č. X v k.ú. Rakovník podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“).

Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je nezákonné a jeho vydání předcházelo řízení zatížené vadami. Konkrétně namítají, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, v rámci níž žalobce a) namítal, že stavební úřad neprovedl navrhované důkazy svědeckou výpovědí, znaleckým posudkem Ing. P. H. ze dne 28. 4. 2011 a výsledkem znaleců. Žalovaný zřejmě opomenul znalecký posudek Ing. P. H. a nevypořádal se s ním. Rozhodnutí proto nemá dostatečnou oporu ve spise. Stavební úřad stavbu původně vyhodnotil jako udržovací práce, ale následně své hodnocení změnil pod vlivem znaleckého posudku Ing. P. W., CSc. ze dne 30. 11. 2008. Měl se ovšem řádně vypořádat i s opoujícím posudkem Ing. P. H. a odůvodnit, proč na základě tohoto posudku nelze učinit závěr o povaze prací provedených na oplocení. V této souvislosti žalobci namítají, že se znalecký posudek Ing. P. W., CSc. zabývá charakterem provedených prací a jejich podřazením pod příslušná zákonná ustanovení, tedy posouzením právních otázek, jimiž se měl zabývat správní orgán. Znalecký posudek Ing. P. H. žalobce a) předložil pouze z opatrnosti, aby mohl účinně oponovat závěrům posudku Ing. P. W., CSc. Dále žalobci namítají, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá odkaz na právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalovaný neuvedl, jak příslušná ustanovení vyložil a jakými úvahami se přitom řídil. Zejména není patrné, jak žalovaný dospěl k závěru, že odstranění části plotu lze posoudit jako novou stavbu, která vyžaduje povolení stavebního úřadu a souhlas vlastníka pozemku. Dále žalobci namítají, že rozhodnutí stavebního úřadu je zmatečné, neboť se stavební úřad neřídil a pokyny žalovaného z předchozích zrušovacích rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutí potvrdil, čímž porušil povinnost zkoumat, zda se stavební úřad řídil jeho závaznými pokyny. Žalobci dále namítají, že obsah výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu je vnitřně rozporný. Podle tohoto výroku má být odstraněn mj. sloupek č. 1, ovšem současně má být zachováno původní pletivo mezi původním kovovým sloupkem a sloupkem č. 1. Po odstranění sloupku č. 1 tak bude pletivo v tomto místě volně ležet bez opory. Žalobci namítají, že žalovaný nerozhodl o odvolání proti III. a IV. výroku, což znamená, že rozhodnutí v této části nemůže nabýt právní moci a vykonatelnosti. Závěrem namítají, že byli rozhodnutím o odstranění stavby zkráceni na vlastnickém právu, které zahrnuje i právo udržovat stavbu. Splněním uložené povinnosti by došlo ke znehodnocení stavby, neboť by nemohla plnit svůj účel a funkci plotu. Žalobci rovněž namítli, že byli zkráceni na právu domoci se ochrany svých práv v přiměřené lhůtě bez zbytečných průtahů.

Podanou žalobu spojili žalobci s návrhem na přiznání odkladného účinku. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 9. 2014, č. j. 46 A 54/2014-40, odkladný účinek žalobě přiznal.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Pokud jde o námitky týkající se znaleckého posudku Ing. H., žalovaný uvedl, že tento posudek nebyl v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu zmiňován a navíc ho nepovažoval za věrohodný. Stavební úřad postupoval podle znaleckého posudku Ing. P. W., CSc., neboť žalobci nedoložili doklady, které by věrohodnost tohoto znaleckého posudku

vyvrátili. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobci provedli stavbu bez povolení stavebního úřadu a navíc na pozemku manželů B., což jim bylo známo.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvedli, že skutečnost, že žalovaný považoval posudek Ing. H. za nevěrohodný, není důvodem k tomu, aby se jím nezabýval. Stavební úřad měl k odstranění pochybností o správnosti tohoto posudku provést výslech znalce, jak žalobci navrhovali a zadat vypracování třetího rozhodujícího znaleckého posudku. Žalobci nesouhlasí se závěrem, že se jedná o novou stavbu. Provedenými pracemi byl plot uveden do takového stavu, aby mohl plnit svůj původní účel, nedocházelo k jeho znehodnocení a byla prodloužena jeho životnost. Tvrdí-li žalovaný, že změnou výšky plotu, výměnou betonových sloupků za kovové a rozšířením podezdívky došlo ke změně vzhledu plotu, jde o subjektivní hodnocení, které je třeba řádně odůvodnit.

Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření k žalobě mj. uvedli, že jsou vlastníky pozemku p.č. X, na němž se stavba plotu nachází. Ze spisu stavebního úřadu podle nich vyplývá, že provedením prací se změnil vzhled stavby. Žalobci sice namítají, že k provedení prací nebylo třeba žádného povolení, avšak dne 15. 9. 2005 ohlášení stavby podali a přitom prohlásili, že mají vlastnická práva k nemovitosti, na níž plot stojí. Posudek vypracovaný znalcem Ing. H. má podle jejich názoru povahu stanoviska k provedeným pracím na oplocení a v podstatě vysvětluje definici pojmu oprava a modernizace stavby. Byl však vyhotoven na podkladě účelově upravených informací, a proto ho nelze srovnávat s posudkem znalce Ing. P. W., CSc.

Žalobci ve vyjádření k podání osob zúčastněných na řízení uvedli, že nerozporují jejich vlastnické právo k pozemku. Mají za to, že se vzhled stavby nezměnil natolik, že by provedené práce měly být posuzovány jinak, než jako udržovací práce. Znalec Ing. H. při vypracování posudku provedl ohledání na místě samém a osobně se se stavem plotu seznámil. Hodnocení jeho posudku je věcí správních orgánů a soudu. Žalobci provedli opravu plotu proto, že to vyžadoval jeho zchátralý stav a jejich pozemek by v případě odstranění stavby zůstal nedoplocený. Už před provedením prací měli za to, že provedení udržovacích prací nevyžaduje povolení stavebního úřadu, avšak učinili ohlášení, aby předešli konfliktům s osobami zúčastněnými na řízení. Dodatečné ohlášení nebylo z formálních důvodů možné, a proto se rozhodli údržbu plotu dokončit.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobci provedli počátkem září roku 2005 stavební práce, při nichž odstranili část plotu, jehož jsou vlastníky, který se však nachází na pozemku ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, včetně odstranění částí betonového základu. Dne 15. 9. 2005 podali žalobci u stavebního úřadu ohlášení udržovacích prací, které popsali tak, že jde o opravy podezdívky a gruntu z důvodu podmáčení a výměnu plotových dílů. Stavební úřad přípisem ze dne 5. 10. 2005 sdělil žalobcům, že souhlas s ohlášenými pracemi nelze vydat, neboť práce na oplocení již byly zahájeny. Žalobci následně vybudovali v místě odstraněné části oplocení nové betonové základy, 5 ks nových kovových sloupků a nové pletivo. Podle protokolu o místním šetření ze dne 16. 9. 2008 se původní plot skládal z betonových sloupků (12 x 12 cm) o výšce cca 2 m, původní podezdívka byla betonová o šířce 20 cm a sahala cca 15 cm nad úroveň terénu. Výška pletiva starého plotu byla cca 170 cm. Nový plot byl zhotoven z pěti ocelových sloupků o výšce 165-

170 cm nad úrovní terénu s pletivem o výšce 155 cm na betonové podezdívce o šířce cca 40 cm. Stavební úřad zahájil dne 14. 4. 2008 řízení o odstranění této části stavby plotu.

Písemnou objednávkou ze dne 28. 5. 2008 stavební úřad požádal znalce Ing. P. W., CSc. o vypracování posudku k otázce, zda provedené práce jsou udržovacími pracemi nebo stavebními úpravami plotu. V písemném posudku ze dne 30. 11. 2008 znalec vyslovil závěr, že plot se nachází na pozemku p.č. 3007/3 a že nová stavba plotu není udržovacími pracemi podle § 3 odst. 4 stavebního zákona ani podle § 56 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon z r. 1976“).

Dne 2. 5. 2011 předložil žalobce a) písemný znalecký posudek Ing. P. H., který vyslovil závěr, že stav konstrukcí odpovídá provedení oprav udržovacích prací na konstrukci oplocení mezi pozemky p.č. 3012/15 a p.č. 3007/3.

Stavební úřad vydal postupně sedm rozhodnutí ve věci samé, jimiž nařídil žalobcům odstranit předmětnou část plotu. Žalovaný těchto sedm rozhodnutí stavebního úřadu na základě odvolání žalobce a) vždy zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2014, č. j. MURA/10935/2014, které je v pořadí osmým rozhodnutím ve věci samé, stavební úřad rozhodl tak, že nařídil odstranění uvedených částí plotu:

- *celý betonový základ v délce 14,04 m (od původního betonového sloupku umístěného na západní straně plotu až po zbytek původního sloupku ležící při novém sloupku označeném č. 5),*
- *betonový základ o délce 2,97 m umístěný mezi výše uvedeným zbytkem původního sloupku a původním betonovým sloupkem ve východní části plotu, vyjma fragmentů původního základu, na které byl tento nový základ umístěn,*
- *nové kovové sloupky o výšce 1,6 m (označeny č. 1 - 5),*
- *nové pletivo o výšce 1,5 m umístěné mezi sloupky č. 1 v západní části plotu směrem k novým sloupkům č. 2 - 5, stávajícímu betonovému sloupku ve východní části plotu a stávající kolně na východním konci plotu.*

Dále stavební úřad popsal původní části plotu, které odstraněny nebudou. Výrokem II. uložil stavební úřad žalobcům povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 2.500,- Kč, ve výroku III. stanovil podmínky pro odstranění stavby a výrokem IV. zamítl námitky účastníků řízení. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že vycházel především z posudku znalce Ing. P. W., CSc., jenž označil práce provedené na stavbě plotu za práce, které nejsou udržovací. Znalecký posudek tak potvrdil názor stavebního úřadu kvalifikující provedené práce jako novou stavbu. Stavební úřad se posudkem řídil, byť pro něj není závazný. S ohledem na rozsah prací (původní stavba byla ze tří čtvrtin odstraněna) a jejich dopady na stav plotu (změna výšky plotu, pletiva, změna materiálu a výšky sloupků, změna šířky podezdívky) hodnotil práce jako změnu stavby, resp. stavební úpravu, kterou se změnil vzhled stavby. Neuplatní se tedy § 55 odst. 2 stavebního zákona z r. 1976, podle něhož postačí ohlášení u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby. Provedené práce nejsou pouhými udržovacími pracemi a nelze je tedy provádět bez předchozího projednání ve stavebním řízení. Provedení prací nebylo projednáno ani s vlastníky pozemku, na němž je stavba plotu

umístěna. Závěrem stavební úřad uvedl, že mu žalovaný v sedmém rozhodnutí o odvolání vytkl, že nereagoval na některé právní názory žalované uvedené v pátém a šestém rozhodnutí o odvolání, přestože jimi byl vázán. Stavební úřad v této souvislosti poznamenal, že vždy vyvinul snahu o odstranění vad, které mu byly vytýkány, avšak žalovaný své názory s každým rozhodnutím měnil, např. vytýkal nedostatky, které mohly být odhaleny již při předchozím řízení a navíc jeho pokyny byly velmi stručné. Stavební úřad se s názory žalovaného ne vždy ztotožnil. Za takových okolností bylo tedy podle stavebního úřadu velice obtížné právní názor žalovaného převzít a odůvodnit jej.

Žalobce a) podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. Rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Uvedl, že stavební úřad věc správně posoudil. Jednalo o stavbu, která byla v minulosti vybudovaná na pozemku osob zúčastněných na řízení. Žalobci provedli údajnou údržbu oplocení v rozsahu, který vyžadoval povolení stavebního úřadu, neboť došlo k odstranění podezdívky plotu o šířce 20 cm, k jejímu následnému rozšíření na 40 cm a k osazení nových kovových sloupků. Z původní stavby zbyly pouze fragmenty původního betonového základu (podezdívky), dva betonové sloupky, jeden kovový sloupek a pletivo mezi původním betonovým a kovovým sloupkem. Poukázal na to, že podle posudku Ing. P. W. se nejedná o údržbu plotu stávajícího. Žalobce a) nepředložil žádný důkaz, kterým by vyvrátil věrohodnost posudku. Provedené stavební práce tak podle žalovaného nelze hodnotit jako stavební úpravu, nýbrž jako novou stavbu, která vyžaduje stavební povolení a souhlas vlastníka pozemku. Žalobci pozbyli odstraněním podstatné části původní stavby oprávnění k obnovení stavby, kterou lze obnovit pouze se souhlasem vlastníků pozemku.

Krajský soud se v první řadě zabýval přípustností podané žaloby. Podmínkou přípustnosti žaloby je podle § 68 písm. a) s. ř. s. vyčerpání řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem. Z obsahu správního spisu vyplývá, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu podal pouze žalobce a). Žalobkyně b) odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání nepodala, její žaloba je z tohoto důvodu podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Podle § 33 odst. 8 s. ř. s. platí, že podá-li více osob společný návrh (žalobu), jedná v řízení každý sám za sebe a s účinky jen pro svou osobu. Soud proto žalobu žalobkyně b) v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Žalobu žalobce a) Krajský soud v Praze přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené výroky rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť souhlas obou účastníků řízení s takovým postupem je presumován dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 54 stavebního zákona z roku 1976 lze stavby, jejich změny a udržovací práce na nich provádět jen podle stavebního povolení nebo na základě ohlášení stavebnímu úřadu.

Podle § 55 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 ohlášení stavebnímu úřadu postačí a) u drobných staveb, b) u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby, nezasahuje se do nosných konstrukcí stavby, nemění se způsob užívání stavby.

Podle § 55 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují udržovací práce, jejichž provedení by mohlo ovlivnit stabilitu stavby, požární bezpečnost stavby, její vzhled nebo životní prostředí, a všechny udržovací práce na stavbě, která je kulturní památkou.

Žalobce a) v první řadě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí se jedná zejména tam, kde z výroku a obsahu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu není vůbec zřejmé, jak správní orgán rozhodl. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení.

V daném případě stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl skutková zjištění, k nimž dospěl, popsal, byť v některých ohledech stručně, skutkové a právní úvahy, jimiž se při posouzení věci řídil i závěry, které z těchto úvah dovodil. Stavební úřad zejména uvedl skutková zjištění, o něž následně opřel klíčový právní závěr, že nejde o udržovací práce, nýbrž o stavební úpravy oplocení, k jejichž provedení je třeba stavebního povolení, nikoliv pouze ohlášení podle § 55 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. Podle žalovaného měly být tyto stavební úpravy projednány předem ve stavebním řízení. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i z jeho dílčích úvah je tak zřejmé, k jakým závěrům dospěl a jak věc posoudil po skutkové i právní stránce. Žalovaný závěry stavebního úřadu převzal a ztotožnil se s nimi. Soud proto neshledal rozhodnutí stavebního úřadu ani rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným a předmětné námitce nepřisvědčil.

Na posouzení režimu stavby navazuje žalobní námitka, podle níž bylo nařízením odstranění stavby zasaženo do vlastnického práva žalobce. Soud se ztotožňuje se závěrem, že provedené stavební úpravy představují nepovolenou stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Předmětné stavební úpravy oplocení zjevně přesáhly rozsah obvyklé údržby, která může zahrnovat např. opravy nátěru, opravy různých prasklin podezdívky, výměnu pletiva apod. Nelze proto souhlasit s názorem žalobce a), že provedl pouze udržovací práce ve smyslu § 55 odst. 3 stavebního zákona z r. 1976, které nevyžadovaly ohlášení stavebnímu úřadu ani stavební povolení. Soud však nesouhlasí ani s názorem správních orgánů, že stavební úpravy měly být projednány ve stavebním řízení a vyžadovaly stavební povolení. Podle § 139b odst. 8 písm. b) stavebního zákona z r. 1976 totiž platí, že oplocení se považuje za stavbu drobnou, která vyžaduje pouze stavební ohlášení v souladu s § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z r. 1976. Tím spíše je třeba považovat za drobnou stavbu i stavební úpravy již existujícího oplocení. Předmětné stavební úpravy oplocení tedy bylo možné provést po ohlášení stavebnímu úřadu na základě oznámení o tom, že stavebního úřadu nemá námitek, anebo fikce takového oznámení ve smyslu § 57 odst. 2 stavebního zákona z r. 1976. V daném případě stavební úřad přípisem ze dne 5. 10. 2005 sdělil žalobcům v zákonem

stanovené třicetidenní lhůtě námitky proti provedení stavebních úprav oplocení. Povolení provést stavební úpravy proto plotu žalobcům nevzniklo. V tomto směru je proto třeba zkorigovat právní závěry správních orgánů. To však nic nemění na tom, že stavba byla provedena bez ohlášení a jedná se tedy o stavbu nepovolenou.

Nelze proto přisvědčit žalobní námitce, podle níž byl žalobce a) neoprávněně zkrácen na vlastnickém právu. Vzhledem k tomu, že stavební úpravy oplocení byly provedeny bez zákonem požadovaného ohlášení, postupoval stavební úřad v souladu se zákonem a v jeho mezích a nevybočil z účelu zákonné úpravy odstraňování nepovolených staveb (čl. 4 odst. 4 Listiny). Zásah do vlastnického práva žalobce (čl. 11 Listiny) byl veden veřejným zájmem na zachování stavební kázně a zájmem na ochraně vlastnického práva vlastníků pozemku, které žalobci provedením stavby porušili (srov. nález ÚS ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, publ. pod č. 52, sv. 33 Sb.ÚS). Stavební úřad proto důvodně rozhodl o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Podstatná část dalších žalobních námitek se týká znaleckých posudků Ing. P. H. a Ing. P. W., CSc. Žalobce zcela správně poukázal na skutečnost, že znalce nelze ve správním řízení pověřit posouzením právních otázek. Znalci se ve správním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se nepřibírají, aby sdělovali správnímu orgánu své názory a úsudky o otázkách rázu právního (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, publ. pod č. 2313/2011 Sb.NSS, rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77, publ. pod č. 1946/2009 Sb.NSS). Otázka, zda stavební práce provedené žalobci mají povahu změny stavby (resp. stavebních úprav) nebo udržovacích prací ve smyslu ustanovení stavebního zákona z roku 1976, je otázkou právní. K jejímu posouzení je tedy příslušný stavební úřad, nikoliv znalec. Stavební úřad tedy postupoval nesprávně, pokud v daném případě uložil znalci Ing. P. W., CSc. právní posouzení uvedené otázky.

Chybný postup při přibrání znalce ovšem nečiní bez dalšího rozhodnutí správních orgánů nezákonným. Stavební úřad uvedl, že závěry znalce Ing. P. W., CSc. pro něj nejsou závazné. Sám zjistil skutkový stav a posoudil povahu stavebních prací. Stavební úřad tak učinil vlastní právní závěr, že nejde o udržovací práce ve smyslu § 55 odst. 3 stavebního zákona z r. 1976, nýbrž o stavební úpravu původního oplocení. Stavební úřad se sám vypořádal s posouzením právní otázky, kterou se znalec zabýval, a na stanovisko znalce pouze odkázal. Posudek znalce Ing. P. W., CSc. tak neměl na správnost závěrů stavebního úřadu určující vliv. Nejedná se tedy o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Pokud jde o posudek Ing. P. H. předložený žalobcem a), i jeho předmětem je posouzení právních otázek. Za této situace nebylo nezbytné, aby se stavební úřad a žalovaný stanoviskem podrobně zabývaly Ing. P. H. o tom, že úpravy oplocení představují pouze udržovací práce. Správní orgány zcela jasně a srozumitelně vyjádřili své stanovisko k právnímu posouzení stavby, čímž předestřely jasnou a logickou argumentaci (srov. nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43), kterou stanovisko Ing. P. H. popřely. Skutečnost, že se žalovaný s tímto

posudkem výslovně nezabýval, proto nemohla mít na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žádný vliv. Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani názoru žalobce a), že stavební úřad měl kvůli rozpornosti obou znaleckých posudků zadat vypracování třetího rozhodujícího posudku. Soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Žalobce a) dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že stavební úřad neprovedl důkaz znaleckým posudkem Ing. H., výsledkem obou znalců a svědeckou výpovědí. Pokud jde o údajný návrh na výslech svědka, žalobce a) v podané žalobě neupřesnil, o jakého svědka se mělo jednat, a k jaké skutkové otázce měl být vyslechnut. Soud však zjistil z listin, které jsou součástí správního spisu, že v průběhu řízení před správními orgány návrh na výslech svědka neučinil. Pokud jde o namítané neprovedení znaleckého posudku Ing. H. a výsledků obou znalců, bylo již uvedeno, že se oba znalci ve svých posudcích zabývali právními otázkami, k jejichž posouzení je příslušný stavební úřad. Na zjištěném skutkovém stavu ani na právním posouzení věci by tedy znalecké posudky nemohly nic změnit. Žalovaný tedy sice pochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedenou odvolací námitkou nezabýval, avšak nejedná se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.

Žalobce a) spatřuje dále nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu ve vnitřní rozpornosti výroku I. týkající se odstranění sloupku č. 1. K tomu lze konstatovat, že stavební úřad přesně popsal, v jakém rozsahu má být oplocení odstraněno. Z výroku konkrétně vyplývá, že odstraněny mají být mj. všechny „*nové kovové sloupky o výšce 1,6 m (označeny č. 1-5)*“. Naopak odstraněno nebude „*původní pletivo umístěné mezi původním betonovým sloupkem, původním kovovým sloupkem v západní části plotu a novým sloupkem č. 1*“. Žalobci a) proto zčásti lze přisvědčit v tom, že odstraněním sloupku č. 1 bude odstraněna opora pro upevnění části původního pletiva. Tato skutečnost však nečiní výrok stavebního úřadu nepřezkoumatelným, nevykonatelným nebo zmatečným, jak namítá. I z kontextu odůvodnění je zřejmé, že odstranění se týká všech částí oplocení, které byly nově vybudovány v roce 2005. Není zde pochyb o tom, v jakém rozsahu má být nově vybudované oplocení odstraněno. Soud proto shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou.

Pokud žalobce a) namítá, že žalovaný nerozhodl o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu v části týkající se III. a IV. výroku, nelze mu rovněž přisvědčit. Výrok napadeného rozhodnutí má dvě části. V části a) žalovaný zamítl odvolání žalobce a) a v části b) potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Z výroku i z kontextu odůvodnění je zřejmé, že žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil v plném rozsahu. Žalovanému lze jistě vytknout nedůslednost spočívající v tom, že do výroku v části b) pojmul doslovné znění výroků I. a II. rozhodnutí stavebního úřadu, ačkoliv má prvostupňové rozhodnutí celkem čtyři výroky. Pro lepší srozumitelnosti měl uvést, že se rozhodnutí stavebního úřadu potvrzuje ve všech čtyřech výrocích. Na druhou stranu je však třeba zdůraznit, že odvolací orgán není povinen převzít výrok napadeného prvostupňového rozhodnutí do výroku vlastního rozhodnutí (§ 68 odst. 2 ve spojení s § 90 správního řádu). Není proto pochyb o tom, jakým způsobem žalovaný rozhodl. Nedůslednost při formulaci výroku napadeného rozhodnutí není důvodem jeho nepřezkoumatelnosti či nevykonatelnosti. Soud proto shledal uvedenou námitku nedůvodnou.

Žalobce a) dále namítal, že žalovaný nezkoumal, zda se stavební úřad řídil jeho závaznými pokyny. Stavební úřad ve svém rozhodnutí podrobně popsal průběh dosavadního řízení a předchozí rozhodnutí ve věci samé, popsal důvody, pro které žalovaný jeho předchozí rozhodnutí zrušil, a jakým způsobem odstranil vady vytýkané žalovaným. Pokud uvedl, že se neztotožňuje se všemi právními názory žalovaného a proto bylo těžké se s nimi ztotožnit a odůvodnit je, jedná se o komentář k dosavadnímu postupu žalovaného v řízení, který byl určen spíše žalovanému, než účastníkům řízení. Byť je toto stanovisko stavebního úřadu pochopitelné, takové úvahy a polemiky s postupem odvolacího orgánu nepatří do odůvodnění správního rozhodnutí. Polemika stavebního úřadu snižuje důvěru v řádný výkon veřejné správy a zatěžuje účastníky řízení (srov. § 4 odst. 1, § 8 odst. 2 správního řádu). Z předmětného hodnocení stavebního úřadu však nelze dovodit, že se neřídil závaznými právními názory žalovaného. Naopak stavební úřad podrobně jednotlivě popsal, jak odstranil vady vytýkané žalovaným v každém předchozím rozhodnutí. Žalovaný následně rozhodnutí stavebního úřadu v plném rozsahu potvrdil, aniž by stavebnímu úřadu vytkl, že se neřídil jeho závaznými právními názory. K tomu lze dodat, že žalobce a) v žalobě ani neuvedl, v čem podle jeho názoru spočívá namítaný rozpor postupu stavebního úřadu s některým ze závazných právních názorů vyslovených žalovaným. Soud proto shledal takto obecně vznesenou námitkou nedůvodnou.

V rámci závěrečného žalobního bodu žalobce a) namítá, že byl zkrácen na právu domoci se ochrany svých práv v přiměřené době. Soud v daném případě nemá pochyb o tom, že postup správních orgánů a výsledná délka předmětného řízení, která činila od zahájení řízení do dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného více než šest let, zcela zjevně odporuje zásadám rychlosti a hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu). Postupem správních orgánů došlo k zásahu do práva všech účastníků řízení na účinné a rychlé projednání jejich věci (čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny). Dílčí důvody lze spatřovat u obou správních orgánů. Ani nepřiměřená délka řízení však sama o sobě nemůže být důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť nemůže mít na jeho zákonnost vliv.

Soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba žalobce a) je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl ve vztahu k žalobkyni b) podle § 60 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů, byla-li žaloba odmítnuta. Ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovaným soud postupoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že právo na náhradu nákladů řízení má účastník, který měl ve věci plný úspěch. Právo na náhradu nákladů řízení by tedy měl žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, avšak soud mu ji nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.), neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu soudního spisu žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevyplývají (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/20015 Sb. NSS).

Osobám zúčastněným na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla uložena v řízení povinnost a nebyly zjištěny ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Soud dále rozhodl podle § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) o vrácení zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč žalobkyni b), neboť její žalobu odmítl. Soudní poplatek bude podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrácen z účtu soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci výroku o vrácení poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. června 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejnová

